

*Naděje je rajský ostrov, na jehož břehy všichni toužíme vstoupit.
Měj se však na pozoru, a až zjistíš, že se tvé zraky upírají ke
vzdálenému obzoru, nezapomeň se občas podívat pod nohy...*

– přihlouplé argosanské přísloví

1

Potíže s pískem

Poušť je lhářka.

Ano, jistě, z dálky tento nekonečný prostor zlatého písku *vypadá* lákavě. Člověk stojí na vrcholu písečné duny, teplý vánek zmírňuje sluneční žár a vábí ho vstříc dobrodružstvím, která čekají dole. Ať si přejete cokoli – nepředstavitelný poklad, únik před nepřáteli nebo dokonce lék na černá znamení vinoucí se kolem levého oka, která se neustále zvětšují –, vždy se najde nějaký blázen, který bude přísahat, že to všechno na vás za poušti čeká. Že je to nebezpečná cesta? Možná, ale ta odměna, *človče! Představ si tu odměnu...*

Při bližším pohledu však – myslím tím skutečně blízkém – řekněme ze vzdálenosti několika centimetrů, ale *vypadá* vše jinak. Je to snadné, když ležíte tváří v písku a čekáte, až zemřete žízní. Vidíte, jak je každé zrnko písku jedinečné? Různé tvary, velikosti, barvy... Dokonalost bez hranic, kterou jste viděli předtím, byla pouhou iluzí. Zblízka je poušť špinavá, ošklivá a zlá.

Jak jsem řekl: je to smrdutá lhářka.

„Ty jsi smrdutý lhář,“ zavrčel Reichis.